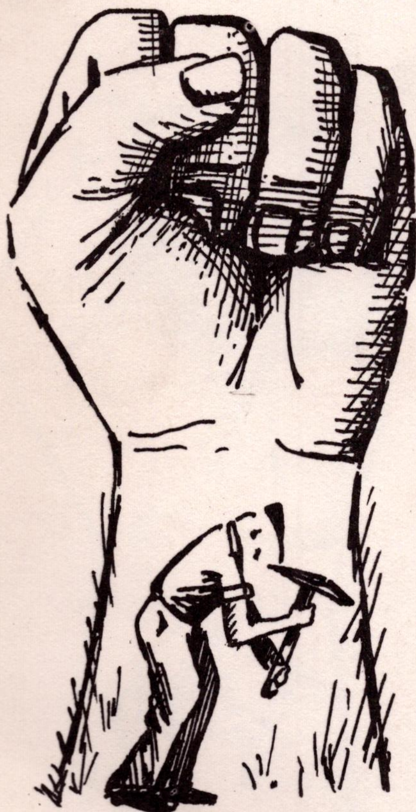
ΠΙΙΜΑΤΑ
Μ.Γ. ΧΙΜΑΡΡΙΔΙ

για τον πατερα μυ

γιοργι

χιμαρριδι

τον

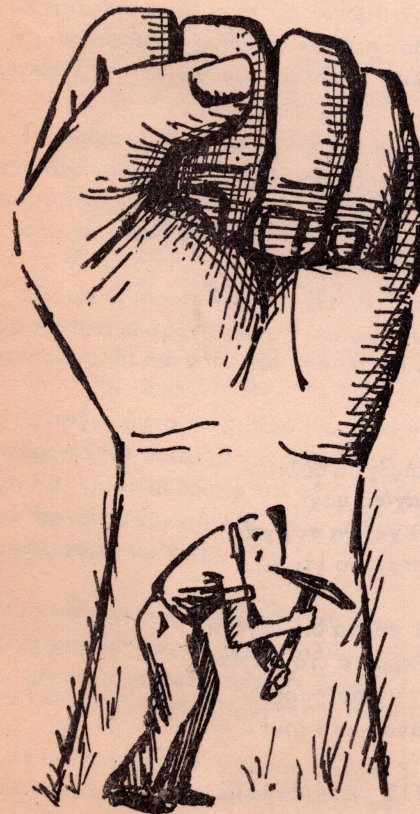
αρκατι

ΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΣΙ
Ν. ΝΙΚΟΛΑΥ

ΚΙΠΡΟΣ 1980

ΠΙΙΜΑΤΑ
Μ.Γ. ΧΙΜΑΡΡΙΔΙ

για τον πατερα μȣ

γιοργι

χιμαρριδι

τον

αρκατι

ΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΣΙ
Ν. ΝΙΚΟΛΑȣ

" Αφιερονο αφτο το βιβλιο, εχτος απ᾽ τον πατερα μȣ, κε ςτι μανα κε ςτ᾽αδελφια μȣ· πȣ μȣ ςταθικαν γερα ςτο πλαι μȣ ς᾽ȣλι τι ζοι μȣ· κε ςτον Αγνοςτον Αρκατιν ! ...

Μιχαλακις Γ. Χιμαρριδις

Μιχαλακις Γ. Χιμαρριδις

Μεςα μȣ νιοθο αδαμαςτο το μιςος να ȣρλιαζι
κε να μ᾽αρπαζι ατιθαςα τιν αχαφι ψιχι,
κε, με τα νιχια ατςαλινα, ςτα χαϊ να τι βγαζι
κε ναν τι ριχνι ος τενεκε με παταγο ςτι γι...

Ο κ᾽ιν᾽ο παταγος πικρι ςτα παντα διαμαρτιρια,
κε κλαμα ανιςταχτο μȣγγο μπροςτα ςτο ςιρφετο !
Θεε μȣ να χανοταν ι Γις μες᾽ τιν ανιπαρξια,
κε ςκονις ςκονις να χαθι ςτ᾽αναθεμα ι ζοι !

Λεφκοςια, 1938 ΓΙΟΡΓΙΣ ΧΙΜΑΡΡΙΔΙΣ

Σινεχιζο τι ταπινι προςφορα !.....

Σινεχιζο τι ταπινι προςφορα μȣ για τι τεχνι κε τȣς ανθρωπȣς τȣ τοπȣ μȣ με κινονικα πιιματα αφτι τι φορα· αφιερομενα ςτο πατερα κε δαςκαλο μȣ Γιοργι Χιμαρριδι τον Αρκατι.

Χτιπο λιπον κε γο μ᾽οςι διναμι εχο τι ςαπγια κινονια μας· τι κινονια πȣ ζι ςε βαρος καπγιȣ αλȣ (ςινιθος τȣ φτοχȣ αρκατι)· τι κινονια πȣ αδικα ιπαρχι ακομι.

Τα πιιματα μȣ αναφεροντε ςτο πονο τȣ αδικιμενȣ αρκατι, ςτο δικο μȣ πονο· το πονο πȣ μȣ ποτιςαν μεχρι ςιμερα, αδικι ανθροπι· κε ςτιν αδικια πȣ ιπαρχι ςτο τοπο μας κε ς᾽ολο το κοζμο γενικα.

Δεν ιμε αξιος να παρο τι ςκιταλι απ᾽ τα χεργια τȣ πατερα μȣ πȣ ακομα κρατα γερα· ςτο μελλον, ομος, ςα θα μȣ τι παραδοςι θα κανο το παν για να ιμε αξιος· το ιποςχομε !

Αφιερονο αφτο το βιβλιο ςτο γερο πατερα μȣ· ςτον ανθροπο πȣ αφιεροςε για χαρι αφτȣ τȣ κοζμȣ ολοκλιρι τι ζοι τȣ· ςτον ανθροπο πȣ αξιζι χιλιες φορες να ινε κατι αλο απ᾽αφτο πȣ ινε ςιμερα· ςτον ανθροπο πȣ αδικιθικε τοςο πολι, χορις να φτει.

Για να μινι ο πατερας μȣ ςτιν αφανια τοςα χρονια φερȣν πολι εφθινι· ας ινε ομος· ιλθε ο κερος πȣ θα αναψι το αςτερι τȣ γιαπαντα αφτι τι φορα· το αςτερι πȣ ι αχαριςτι αφτι δεν τολμιςαν εςτο γιαλιγο να αντικριςȣν.

Κε με το να γραφο για τον αρκατι δε ςιμενι οτι ταςςομε πολιτικα με οπγιονδιποτε κομα· οχι· ιμε, ομος, εναντια ςτο αδικο, ςτι καταπιεςι, ςτιν εκμεταλεψι ανθροπȣ απο ανθροπο !... Κι αφτι τι ςτιγμι εκμεταλεβετε μονο ο αρκατις· πȣ να ςας παρι ο δγιαολος αςτι !

Περνο ενα δρομο — το ξερο καλα αφτο πολι καλα — πȣ θα μȣ χαρισι πολȣς καιμȣς· πολες πικρες· κε λιγες χαρες· λιγες χαρες πȣ ισος να μι φανȣν μεσα στȣς πονȣς: μα δε γυριζο πισο! Τορα πγια τιποτα δε με φοβιζι.... τιποτα δε μπορι να με σταματισι ȣτε κι αφτι πȣ ακομα αγαπο! Μονον το χομα θα μπορεσι να νικισι τȣς τρελȣς χτιπȣς τις καρδγιας μȣ!

Δε παριστανο το μεγαλο· δεν ιμε κε ισος δε θα γινο ποτε μȣ· μα αν ολι πιγεναμε παντα μπροστα εχοντας για οδιγο τι καρδγια μας, διχοσαλο θα ζȣσαμε ς'ενα ομορφο κοσμο!...

Ισος παλι να πȣν οτι τα πιιματα μȣ στερȣντε πολα: κι οτι δε στεκȣν σαν τεχνι· αφτο, ομος, δε με νιαζι· κε, αν θελȣν, σιμφονο κε γο μαζι τȣς· αλα εκινο πȣ λεο περιφανα ινε: Οτι ι στιχι μȣ ινε περα-για-περα αλιθινι· κι οτι ινε γραμενι με γεμα κε με δακρι!

Δεν εκατσα να γραψο αφτα τα πιιματα στα ορεα γραφια, ι στα ομορφα σαλονια· τα γραψα μεσα στιν ικοδομι κινιγιμενος πολες φορες απ'τον επιστατι· ταγραψα με λιομενα χεργια απ'τον αζβεστι· τιν ορα πȣ τα ζȣσα.

Δεν ονιρεβȣμε ξιπνιος· μȣ φτανȣν τα ονιρα τις νιχτας· κ' εφχομε να μιν ονιρεφτο ποτε μȣ· εφχομε να μινο για παντα μεσα στο λαο!

Ας πȣν, λιπον, οτι θελȣν· ας πεταξȣν τι πενα μȣ στα σκȣπιδγια· εγο, πȣ, για να ζισο, εφαα πολλες φορες απ'τα σκȣπιδγια, θα τι παρο κε θα σινεχισο το γραψιμον· οσπȣ να στερεψι το μελανι τις καρδγιας μȣ!

Αφτα για τιν ορα· κε να θιμαστε!.. Ο ιλιος ζεστενι κε κατο απ'τα σιννεφα· ο ιλιος τȣ Δικιȣ· πȣ δε θ'αργισι να φανι!...

ΜΙΧΑΛΑΚΙΣ Γ ΧΙΜΑΡΡΙΔΙΣ

Ξαφνικα ενο το μιαλο μȣ.....

Ξαφνικα ενο το μιαλο μȣ
ινε ισιχο
νιοθο μεσα μȣ κατι να ȣρλιαζι
κε, με φονι τρεμαμενι,
να λει ενα: Γιατι;!...

Γιατι σε σας, αχαριστι,
πȣ κλεβετε απ'το κοζμο
το ψομι, κε το πετατε
στα σκιλια!...

Γιατι σε σας, δολοφονι,
πȣ πεζετε στα ζαργια
τις τιχες τον Λαον...

Γιατι...! γιατι! γιατι!
Ενα βȣνο γιατι...
γιατι... γιατι...! γιατι!
(Ποσα γιατι!;...)

21.1.77

Με το μελανι τις καρδγιας μȣ.....

Με το μελανι τις καρδγιας μȣ
τα τραγȣδγια πλαθο·
ο, τι γραφο κε ο, τι παθο,
δεν τα βλεπο στα ονιρα μȣ!...

Σας τα λεο, αφτα, να καταλαβετε
τι ινε αφτος πȣ πικρα το κερνανε·
εσις πȣ καταβαθος, λεγετε,
σαν τι ζοι σας μ'αγαπατε...

Τελιονοντας βαθχες ι εφχες μȣ
για σας, αγαπιτι, τα ονιρα·
κι'ας ι ελπιδες ι δικες μȣ
μινȣν για παντα στα λασπονερα...

1.1.77

Οξο το πλιθος πικραμενο.....

Οξο το πλιθος πικραμενο ϋρλιαζι,
πονοντας βαθχια στι καρδγια·
πϋ απομεσα τις αδικα σταλαζι
γεμαν, πϋ χινετε εξις, Αφεντικα...

Σταλαζι το γεμα πϋ μερα τι μερα
γινετε θαλασσα βαθχια·
κε καρτεραι μοναχα τον αγερα
για να θεργεψι σαν ·στα παλια!...

Σιντομα θενα φιςιξι ο αγερας·
το νιοθο, το εστανϋμε·
γιατι το δικιο, κι'ο ϋρανιος Πατερας

αγαπα!... κε θα κανϋμεν
αλιθχια να γιν'ι βϋλι Τϋ, γιαπαντα!
(Νε το εστανϋμε!...,)

7.2.77

Πιγε ο Γιανις ο φτοχος.....

Πιγε ο Γιανις ο φτοχος
πϋ στι ζοι ινε μοναχος,
να πγιαςι δϋλια στο ιπϋργιο
ςε καπγιο, φιλε μϋ, γραφιο...

Πιγε κι'ο Τζιμ τϋ ταδε γιος,
—πϋκανε μονο για θιρορος...—
στο ιδγιο εκινο ιπϋργιο,
κι'αφτος για δϋλια ς'ενα γραφιο...

Τϋς διχνι ο Γιανις τα διπλοματα
—πϋ στο ςχολιο με βαςανα επγιαςε·
τϋς διχνι κι'ο αλος τα πατοματα
πϋ, με αδικια ο γερος τϋ εφτχιαςε...

Τϋς λει ο Γιανις: "Ξερο τα παντα
πανο ςε τϋτι τι δϋλια!..."
Τϋς λει κι'ο αλος: Εχο τα παντα
μες'στϋ ςπιτγιϋ μϋ τα κελια..."

Κε πγιαςαν αφτι,—τϋ κοζμϋ ι αχαριστι.—
το Τζιμ πϋ ιταν τϋ Ταδε ο γιος!...
Κ'ιπαν στο Γιανι ςκλιρα—ι αχαριστι...
Πιενε, α θελις, θιρορος..."...

13.2.77

Δολεβι ο φτωχος.....

Δουλεβι ο φτοχος με αδγιο το στομαχι
με τιν αξινα στα ροζιαζμενα τϋ χεργια·
ο πλϋσιος, φιλε, περισιο για ναχι
φαϊ στϋ σπιτγιϋ τϋ τ'αμπαρι...

Δουλεβι το προι δϋλεβι το βραδι,
με σιντροφχια τ'ϋρανϋ, φιλε, τ'αστεργια·
το πεδι τϋ κοματακι για ναχι
φιλε μϋ, ψομι για να φαι...

Κι'ο αλος πϋ εχι, φιλε, χρισαφι
με σταβρομενα καθετε χεργια
κι'ας οσα φιλε μϋ, εχι
νε, απο μας τα κραται...

13.2.77

Ι νομι δεν γραφτικαν.....

Ι νομι δεν γραφτικαν μοναχα,
αχαριστι για τϋς φτοχϋς·
πϋ λετε τϋς τιρατε, ταχα,
πγιοπανο εσις απο αφτϋς!...

Σις πϋ για τϋς γιϋς κε τϋς δικϋς σας
φιλατε τϋς νομϋς· σαν τα φιδγια
φιλανε το φαρμακι, πϋ το χινϋν
στα ξεγνιαστα τϋ καμπϋ γιδγια...

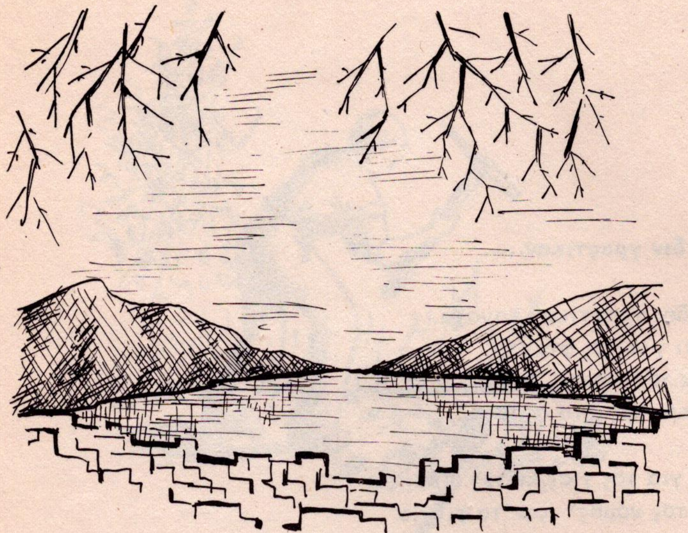
Λετε...: "Νεαρε ις'ενας κλεφτις
γιατ'αρπαξες βεζινι απο αφτϋς:..."
κε στο γιο σας αν σε λαθι πεφτι...:
"δεν ισε σι σαν τϋς φτοχϋς..."

Σι, γιε μϋ, ισε ενας αρχοντας·
δεν ισε ενας ασιμος φτοχος·
τα λαθι δεν ινε για τϋς παντας·
σαν ιπε ενας καποτε τρελλος...

Μα ινε για μας πϋ'χϋμε, γιε μϋ,
λεφτα κε ρϋχα ακριβα·
κε οχι γι'αφτϋς πϋ λεν: "Θεγε μϋ,
Σ'εφχαριστο πϋμε καλα...

Ετσι, λιπον, κανε ο,τι θελις,
τα λαθι αφϋ ινε για μας·
κι'ενα σκοπο παντα να ξερις...
Κανις να μι γινι σαν κε μας!..."

13.2.77

Αρχιςε να περνι φιλε μȣ.....

Αρχιςε να περνι, φιλε μȣ, ο ȣρανος,
τις αβγις το ροδολεφκο χρομα·
αρχιςε να φεβγι κ'εμενα ο καιμος,
ςαν κ'ι ψιχι φεβγι απ' το ςτομα...

Μ'αφινι κε φεβγι μαζι κι'ο πονος μȣ
ςα φεβγι κι'ο χρονος αγαλινα·
μα μενο ρε φιλε, κε παλι μονος μȣ
με οφκερι κε παλι τι καρδγια....

Κε ςκεφτȣμε αν αλι αγαπι θενα ρθι,
ρε φιλε, ξανα μες' ςτι καρδγια μȣ·
τορα πγια πȣ εχι ςα λȣλȣδι μαραθι,
μαζι με τα γλικα ονιρα μȣ...

15.2,77

Τιναξες τις ςκονες.....

Τιναξες τις ςκονες απο πανο ςȣ
κε, διχοςαλο, απομεςα ςȣ
θα μ'ιπες αλιτι...
Δε ς' αδικο μ' αλιτι
Αν μ'εκανε ι ζοι
ποςι χαρα ςτα ςτιθχια μȣ,
ποςι γαλινι τι ψιχι
θα, μȣ πλιμιριζε!...

Δε ς'αδικο... δε ς'αδικο,
μ'ακȣςε, νιε, τι θα ςȣ πο,
ακȣ κε παλι, κρινε με,
κε παλι πες με αλιτι...

—Ελα μια τοςιδα ςτιγμι,
παρε το βαρος ςτι ζοι
πο'χο εγο ςτȣς ομȣς·
κ'ιςτερα γιριςε, αν μπορις,
κε πες με παλι αλιτι...

Μονο μια τοςιδα ςτιγμι,
οςο ιν'αναγκι ι ψιχι
τα βαςανα μȣ να γεφτι...
Εςτο μοναχα μια ςταλιαν
ελα... ελα να νιοςις ςτι καρδγια,
βαθχια ςȣ, τος καϊμος μȣ...
κι'ιςτερα γιρνα... φτιςε με
κε παλι πε με, 'αλιτι...

18.3.79

Φοναζι ο αρκατις.....

Φοναζι ο αρκατις,
φοναζι ο αρκατις,
κε θελι ψομι·
τι στιγμι πϋ κι᾽αφτο πϋ εχι
στο χομα το πετα...
Φοναζι ο αρκατις
τϋ κοσμϋ ι ψιχι,
κι᾽ὅλο προζμενι...
(Γιατι ! γιατι, ακομα ; !...)

Ι αγια μερα γλικια μϋ για ναρθι,
θελι αγονες, θελι θισιες·
κι᾽οχι να κλεμε,
λες κ᾽ιμαστε πεδγια...
Κι οχι να κλεμε κε να λεμε...
" ΓΙΑΤΙ !;....."

29.3.78

Μεςα ςτις φτοχογιτονιες.....

Στο ςιντροφο το Σιμι

Μεςα ςτις φτοχογιτονιες
γιριζο, φιλε, ςαν ρεμαλι·
βλεπο φτοχϋς, βλεπο φτοχες·
δε βλεπο, ομος, το χαλι

αφτϋς πϋ᾽χϋν μονο λεφτα
μες᾽ςτι ψιχι, μες᾽ςτι καρδια·
κε δεν αξιζϋν οςο μια
ψιχι ς᾽αφτι τι γιτονια!...

Μεςα ςτις φτοχογιτονιες,
ςφιριζοντας, γιριζο·
βλεπο αλιθινες καρδγιες,
κε ανθροπια μιριζο!...

Μακρια, νε, απ᾽αφτϋς πϋ᾽χϋν λεφτα
μες᾽ςτι ψιχι μες᾽ςτι καρδγια·
(Κε δεν αξιζϋν οςο μια
ψιχι ς᾽αφτι τι γιτονια!...)

28.3.77

Δε με τρομαζι !.....

Δε μετρομαζιτο Ιρονικο γελιο πȣ μενι,
ςτα χιλια ςȣ με πικρα ανθροπε ςκλιρε·
δε με τρομαζι εςτο κι᾽αν βαθχια μȣ πικρενι
τι καρδγια με φαρμακι, τρελε·

πȣ νομιζις το φος θα νικιςις
Με τιν αδικι διναμι πȣ ςτα χεργια κρατας
δε μπορις, ς᾽το λεο, να το λιγιςις·
γιατι ςτο ςκοταδι ᾽εςι, αδικε γιρνας!...

Για τι πικρα πȣ με κερνας, κε, ο Θεος ας ςε κρνι·
εςενα, πȣ δε ξερις μπροςτα
ςε ςενα, τι γινετε· ςε ςεναπȣ το φος ας γινι
οδιγος κε ςτι δικια ςȣ να μπι καρδγια!

11.4.77

Μπικα ςτο λεοφοριο !.....

Μπικα ςτο λεοφοριο τȣν᾽ τις ζοις
με εςθιματα αγνα κι᾽αλιθινα,
αδικε ανθροπε· κε—να μȣ το θιμιθις!...—
μαζι μȣ θα τα ςερνο, αχ! παντοτινα!...

Εςτο κι᾽αν εςι φαρμακι με ποτιζις
μερα κε νιχτα, αδικα κε ςκλιρα,
ς᾽αφτα τα εςθιματα πȣνε αγνα
δεν το μποριςς, ς᾽το λεο, να με λιγιζις!

Αδικος, λιπον, ανθροπε ο κοπος ςȣ·
αδικος· οςο πολι κι᾽ας προςπαθις
προς εμενα δεν ινε ο δρομος ςȣ!...

Θα ςε ζβιςο — να μȣ το θιμιθις!... —
με το ιδγιο φαρμακι πȣ ςι μȣ κερνας!...
Για το καλο ςȣ, λιπον, μι προςπαθις!...

15.4.77

Γεματι βαςανα θαν' ι ζοι μας!.....

Γεματι βαςανα θαν' ι ζοι μας
οςπϋ να πεθανϋμε·
ποτε δε θα ιςιχαςι ι ψιχι μας,
οτι κι' αν κανϋμε!

Γιατι, φιλε, εχϋμε στα στιθχια μας,
μεςα, αγνι καρδγια:
πϋ ι ανθροπι ςτι καθε αλιθχια μας
τι ςπαν ςαν τα κλαδγια!

Αδικο· μα παντοτε ετςι θανε·
ι πικρα ινε μοναχα
για μας, πϋ ι αδικι μας κερνανε·

χορις να ξερϋν οτι ταχα
ι πικρα αφτι θανε κι' ο χαμος τϋς·
νε η πικρα μοναχα!...

19.4.77

Τις αργατγιας ςκλαβι ςικοςτε!.....

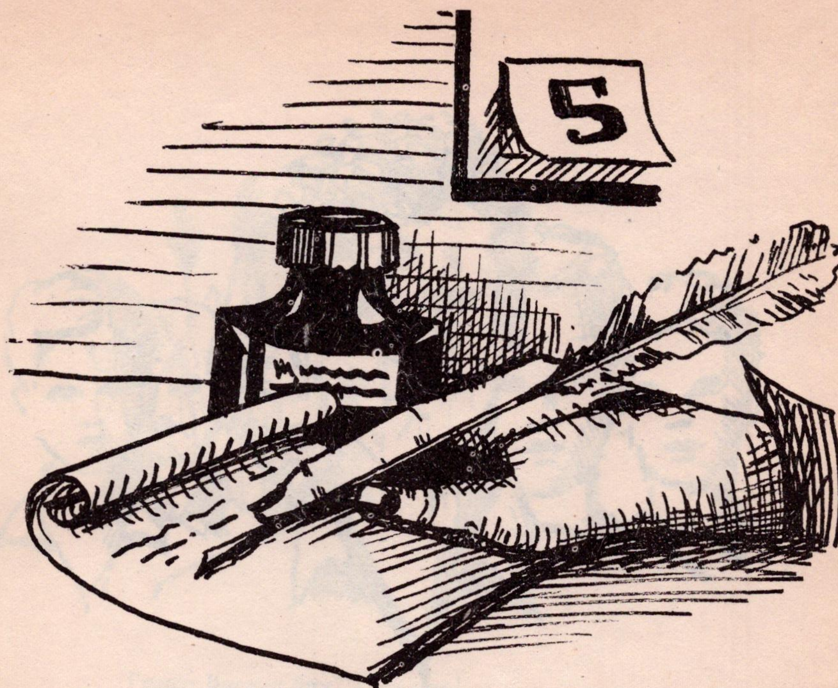
Στ' αδερφι μϋ το Κλιτο

Τις αργατγιας ςκλαβι κε παλι ςικοςτε
το κεφαλι ςτ' αςτεργια ψιλα·
κε ςτι κϋνια τϋ τ' αδικο, επιτελϋς ςκοτοςτε
προτϋ να ανιξι παλι τα φτερα!

Χτιπατε αλιπιτα αφτϋς πϋ αδικϋν
αφτϋς πϋ το γεμα ςας πινϋν·
γιατι οτι εχϋν απο ςας το κρατϋν·
αφτ' ινε πϋ δεν ςας αφινϋν,

Αργατες, ςτο κοζμο κε ςις να ζιςετε
να ζιςετε ςαν ανθροπι νε·
χτιπατε προτϋ ςαν ενα αςτρο ζβιςετε,
χτιπατε προτϋ ναν αργα Λαε!

1.5.77

Πατερα για ςενα.....

Πατερα για ςενα ποτε μȣ δεν εγραψα·
γιατι ι πενα μȣ ο,τι κι'αν πι,
λιγο θανε· λογια φτοχα πȣ πεταξα,
πανο ςτο αψιχο αςπρο χαρτι...

Αφτα πȣ'χο να ςȣ πο, τις καρδγιας ιν'ι φονι·
τι ξερις· γιατ'ινε κε φονι ςȣ·
τι νιοθις, ςα το πονο πȣ νιοθι το κορμι·
νε... γιατ'ινε, πατερα, δικι ςȣ...

Ο,τι κι'αν γραψο λιπον, για ςε, λογια φτοχα·
για ςε πȣ ο μοναδικος ιςε,
ςτο κοζμο· με τετγια αγνι ςαν πεδγιȣ καρδγια!...

Ιςε κ'ετςι γιαπαντα θα ιςε,
γερο πατερα· κι'ας αδικα ςε μαρενȣν
τα βαςανα· γιατι ιςε ο,τι ιςε!...

5.5.77

Ιπαρχȣν ανθροπι!.....

Ιπαρχȣν ανθροπι πȣ, να παρ'ι εφχι τȣ Θεȣ
πανο ς'αφτο τον αδικο το τιποτενιο κοζμο!... –
πȣ δε ζβινȣντε δε χανȣντε· ςαν κι'ι βȣλι Αφτȣ,
ςαν κ'ι μιρȣδια ποτε δε χανετε απ'το διοζμο!...

Γι αφτȣς αξιζι ν'αγονιζεςε, περαγιαπερα·
γι'αφτȣς, νε, αξιζι να δοςις ολο ςȣ το ινε·
γι αφτȣς θ'αγονιςτο κι'εγο, ςε καθε γι κ'εθερα!...
Φιλε μȣ μι λιγιζις, κε ςτο ςκοπο ςȣ μινε!

Κ'ι μερα θα ρθι πȣ κε μις θα πετιχȣμε!
Μπορι ν'αργιςι· μ'οτι κι'αν γινι, φιλε μȣ, θα ρθι·
τοτε το αδικο, νε, θε να ςιντριψȣμε,
τοτε ι πικρα, γι'αφτȣς πȣ αξιζȣν, θε να χαθι!

20.4.77

Κε τα τριανταφιλα εχϋν αγκαθχια!.....

Στο αδερφι μϋ τον Αντρεα

Κε τα τριανταφιλα εχϋν αγκαθχια
οσο ομορφα, αδελφε μϋ, κε νανε·
νε, παντοτε μεσα στα ομορφα σταχια
αχαριστα, αδελφε, λϋλϋδγια βλαστανε...

Πϋ ενο με τα σταχια ανταμα βλαστϋν,
προσπαθϋν να τα πνιξϋν να τ'αφανιςϋν·
νε, θελϋνε τα σταχια να χαθϋν:
μοναχα στο καμπο αφτα για να ζιςϋν...

Μ'αφτο ποτε, ς'το λεο, δε γινετε·
δε νικετε ποτ'απ'το ςκοταδι το φος·
παντα με τϋς καλϋς το δικιο αφινετε!

Ετσι κε στι ζοι μας ο καθε ςκοπος
γεματος εμποδια θαν' πϋ πιδγιϋντε
φτανι να ινε, αδελφε μϋ, ιερος!

29.4.77

Τιν ορα πϋ εσι αναπαβεςε.....

Τιν ορα πϋ εσι αναπαβεςε στϋ κιπϋ ςϋ τιν ακρι
ορεα δεςπινις, κε ςκεφτεςε το βραδι τι θα φορεςις,
πικραμενο με γεμα τρεχι τϋ αρκατι αδικα το δακρι·
— δακρι αγνο ςαν τϋ ιλιϋ το φος! — πϋ εσι δε θα μπορεςις
ποτε, μα ποτε ςϋ να χιςις!...

Τιν ορα πϋ εσι στα μϋτρα τϋ ιπιρετι πετας το φαι
γιατι εχις τα νεβρα ςϋ· ι, γιατι, δε ς'αρεςι ι γεψι,
ο φτοχος αρκατις πινα· μα ςε πγιο να το πι;...
Γελας, τρελι· μα θαρτι ι μερα πϋ κ'εσι — ςαν ϋλα —, θα πεςις
(Νε, νε, ι μερα πϋ θα ζβιςις...)

17.5.77

Εφταςε το τελος.....

Εφταςε το τελος, καλε πατερα,
πϋ θα ισιχαςι κ'εςε ι ψιχι·
αςε απαλα, λιπον, με τον αγερα,
καθε αναμνιςι να φιγι πικρι...

Τις πικρες αφιςε πϋ στο κορμι ςϋ,
τοςα κε τοςα χρονια, φιλος πιστος
γινανε· κε βαθχια στι ψιχι ςϋ
αφιςε αφτο πϋ το λενε Θεος...

Αφτο πϋ διναμι βαθχια ςϋ δινε
ν'αντεξις καθε φαρμακερι στιγμι·
κε πϋ δεν αφιςε κι'ϋτε θ'αφιςι

τις πικρες να ςϋ μαρανϋν το κορμι·
Αφτο πϋ παντοτε καλα εκανε
στι πονεμενι ςϋ ψιχι — ψιχι!...

20.5.77

Για ςας πϋ δοςατε ολο ςας το ινε.....

Για ςας πϋ δοςατε ολο ςας το ινε,
για τιν αγαπι τϋτϋ τϋ κοζμϋ
για ςας πϋ ιπιρξατε : για ςας πϋ ιπαρχετε
αφινο δγιο δακρια εβγνομοςινις, απ' τα ματγια,
να τρεξον στο αγιο χομα πϋ ςας ςκεπαζι !...

Δακριζο · γιατι παντοτινα στο κοζμο
θαπρεπε εςις να ιχατε μινι ·
εςις πϋ για τϋς αλϋς το ινε ςας δοςατε ·
εστο κι' αν ςας βαρενε, απ' αφτϋς , ι πικρα τι καρδγια !...
(Ι πικρα πϋ ποτε δεν αλαζι...)

Μα εστο κι' αν ετςι ο κοζμος θα μινι ·
εστο κι' αν ποτε δεν θα αλαξι ·
θα αγονιστο κ' εγο μ' αφτα πϋ αφιςατε ·
κι' ας ξορτοςο μοναχα ν' αλαξο μιαν αδικι καρδγια !...
Αφτο, για να ιςιχαςο μϋ φτανι !...

22.5.77

Εςας πϋ αδικιςετε.....

Εςας πϋ αδικιςετε τον ανθροπο πατερα μϋ
δε ςας μιςο · μοναχα ςας λιπαμε ·
κι' ας δεν το αξιζι
κανενας απο ςας ·
πϋ ιςτε μοναχα κορμια, αδγια κορμια !...

Σας λιπαμε, νε · μα ετςι να πατε δε θ' αφιςο :
λιπαμε ςας το 'πα ·
μα θα χτιπιςο βαθχια το κακο,
πϋ για με ινε βαρος βαθχια στι καρδγια !...

4.10.77

Πινϋςε ο λαος.....

Πινϋςε ο λαος · πινα κε θα πινα ·
γιατι ετςι το θελϋν ι αχαριστι τϋ κοςμϋ !...
Πινα οςπϋ μια μερα κε παλι, — ξανα —
το οραμα πϋ τορα βλεπο να γενιετε μπρος μϋ
αλιθχια θα γινι · κ' ετςι για παντα θα μινι
στο κοζμο · μια κ' ετςι τ' οριζι κι' ο Θεος !...

Κιματε ο λαος · μα γοργα θα ξιπνιςι
κε με τι διναμι, πϋ στα αγια χεργια τϋ κρατα
το αδικο στα μϋτρα θενα χτιπιςι ·
αφανιζοντας το — νε — απ' το κοζμο παντοτινα ·
τιροντας τα οςα απ' τα ιψι μας δινι
με τϋ Γιϋ Τϋ τι φονι, καλι μϋ, κι' ο Θεος !

Τοτε το φος στ' αλιθχια, καλι μϋ, θα φεξι ·
το φος πϋ αδικα απο μας αφτι το κρατϋνε !
Με προςοχι ακϋ τι καθε μϋ λεξι
πϋ απ' το Θεο τ' αφτια μϋ με αγαπι τιν ακϋνε !
Πιστεψε τι , κι' αλιθχια μια μερα θα γινι ·
γιατι, οπος ςο ιπα ετςι τ' οριζι κι' ο Θεος !...

11.5.77

Πιιτι, κε παλικαρι, πατερα μȣ!.....

Πιιτι, κε παλικαρι, πατερα μȣ,
χαμος θαν ο χαμος ςȣ
απ'τιν αχαρι γι!...

Πιιτι, κε παλικαρι, πατερα μȣ,
πικρος ο ςτεναγμο ςȣ,
μα δινι ζοι!

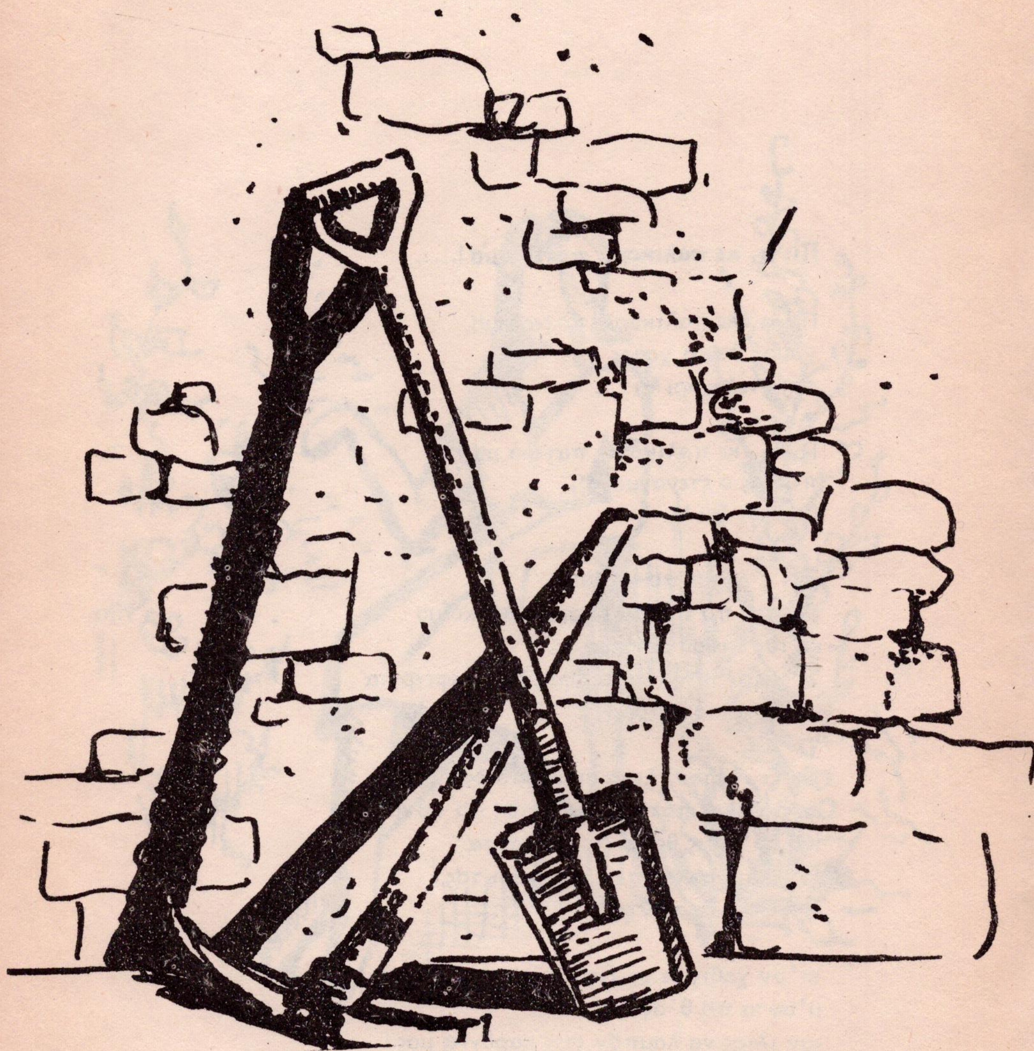
Ζοι ς'αφτȣς πȣ πονȣνε
ς'αφτȣς πο πατȣν ι χαμενι τȣ κοζμȣ
κε τȣς πινȣν το γεμα!...
Σ'αφτȣς πȣ γι'αφτȣς θα ρθι ι Λεφτεργια
κε παλι ςτο κοζμο!

Σφιξε, λιπον, λιγο ακομα τα δοντγια,
κε πολεμα, πατερα, γι'αφτȣς πȣ πονȣν!
Κι'αν χαθις θε να ζις γιαπαντα
ςτι ςκεψι αφτȣς πȣ, για χαρι τȣς,
εχις δοςι τα παντα!

κι'αν χαθις θε να ζισις
μ'αφτα πȣ θ'αφισις,
ςαν ιλιος να λαμπȣν ςτις καρδγιες μας!

Πιιτι νε παλικαρι, πατερα μȣ,
να λεγεςε Αδροπος ς'αξιζι περαγιαπερα!

27.11.77

Νε δεν εχο πατερα.....

Νε, δεν εχο εγο πατερα
πο ςκιβι, τρελι, το κεφαλι·
μα εχο καρδγια πϑ μια μερα,
αγαπις ςα βρι ακρογιαλι,

τα μϑτρα θα ςπαςι εςας
πϑ, αχαριςτι, εμε τις καρδγιας
χτιπατε τα εςθιματα, νε,
πϑ δε ζβινϑν ποτε, μα ποτε!

Νε δεν εχο εγο πατερα
πϑ ποδγια φιλα ςαν κ'εςας·
μα εχο ψιχι πϑ μια μερα
θα ςας ζβιςι απ'το κοζμο ςας·

πϑ δεν αφινετε να παρο
το δρομο μϑ: Μα θα ςαλπαρο
διναμι ναβρο για να ςας ζβιςο·
μοναχα αφτο· κε θα γιριςο!

Κε, τοτε, τϑ κοζμϑ αχαριςτι,
μπροςτα ςας θα διτε να ςτεκι
ι καρδγια μϑ πϑ 'νε αλιγιςτι,
κ'εναντια ςτ'αδικο πλεκι!...

13.10.77

Με ςε για ιλιο προχορο .....

Με ςε για ιλιο προχορο,
κι'ο,τι βρο μπρος μο το περνο·
κοραζομε δε ςταματο,
γιατι το φος ςȣ ιν'δινατο·
κι'οπȣ βρεθο κι'οπȣ ςταθο
φοτιζι με, πατερα!...
Ν'αντιςταθο ςε τετγιο φος δε το μπορο·
κι'ας ξερο, οςο περπατο πλαϊ μ'αφτο,
θα κȣραςτο παραπολι,
κε βαςανα πολα παρα πολα θενα περαςο...

Με ςε για ιλιο προχορο· πȣ ιςε ιλιος κε κρατο,
βαθχια μεςα ςτα ςτιθχια μȣ το φος ςȣ!...
Νε! νε!, γλικε πατερα μȣ, κ'εμε ςκοπος,
ατρανταχτος, ο δικεος ςκοπος ςȣ·
πȣ θα πεταξι μοναχα ςαν ερτι ι Λεφτεργια!...

21.1.78

Οσποτε αρκατες.....

Οσποτε αρκατες, θα ζιτε μ'αφτα
πΰ εκινι χαμε πετΰν;!:..
Ξιπνατε: γιατι εσις τΰς κρατατε ψιλα·
χορις εσας αφτι θα χαθΰν!...

Ξιπνατε... κιτατε τι γινετε γιρο σας·
ορθοστε το μποϊ ψιλα·
χτιπατε· κρατατε, το ξερο, στα στιθχια τΰ πονΰ
στ'αλιθχια καρδγια!...

Μι καρτερατε, μοναχος ο ιλιος ψιλα,
να βγι·
μι καρτερατε· μοναχα χτιπατε,
κε χαμενος κανενας δε θα βγι!...

30.1.78

Κρατα καρδγια!.....

Κρατα καρδγια, κρατα καρδγια,
κι'ας ινε τα βασανα πολα,
παραπολα πΰ εχις στι ζοι σΰ
να περασις...

Σικοσ'το βλεμα σΰ ψιλα,
κι'ασε τΰς αλΰς πΰ πικρα
φαρμακι σε κερνανε·
ας'τΰς ς'Εκινΰ τι βΰλι
πΰ καρτερι,καρδγια τρελι,
να ρθι ι αγια μερα!...

Κρατα καρδγια, κρατα καρδγια
κι'ας ινε τα βασανα πολα·
κρατα, κε θαρτι κε για μας
ι ασπρι μερα!

Μια μερα πΰ θα λαμψ'ι αβγι,
πανΰ στι αχαρι τι γι·
αλιοτικα, τρελι καρδγια,
με τριανταφιλα πανΰ στα μαλια!

Κρατα, καρδγια! Κι'αν ιν'τα βασανα πολα,
εμας δε μας κΰραζΰν!
Κρατα, καρδγια, κε θα φανι· κε να! τι
βλεπο μπρος μΰ
με γελια να μας καρτερι!...
Κρατα, τρελι, κε θα φανι!...
Κρατισε... Κρατα... Κρατα!...

2.12.77

Αξιε μεταξι τον αξιον!...

Αξιε μεταξι τον αξιον, πατερα μȣ
αγερα μȣ κε φος μȣ,
να ς'ιχα τορα εμπρος μȣ
μια τοςι δα ςτιγμι.

Για να ςȣ πο πος ς'αγαπὸ,
κε πος για ςενανε κρατο
ςτι πικρα αφτȣ τȣ κοζμȣ...
Τȣ κοζμȣ πȣ, πατερα μȣ
καλο βοςκο, ςα λες κ'εςι,
δεν εχι· κε γιαφτο πατι
ςτραβα ποδα, ςτραβα αποκι,
κι'ολο κȣτςενι...

25.12.77

Σιντροφε αρκατι.....

Σικοςε, αρκατι, το κεφαλι ςτ'αςτεργια·
κε πες ο,τι εχις βαθχια ςτι καρδγια·
κε μι μενις με δεμενα τ'αγια ςȣ χεργια·
να ςȣ δοςȣν, αρκατι, μι καρτερας!

Μοναχα ςα ςικοςις το βλεμμα, ψιλα,
κε δις τι ομορφι γιρο ςȣ ινε ι ζοι
θα παρις κ'εςι, φτοχε αργατι, τι χαρα,
πȣ να τιν εχȣν νε δεν πρεπι! μοναχα Αφτι!...

Με τι διναμι πȣ εχις μες'τα χεργια
θα τι παρις, αρκατι, ς'το λεο ξανα!
Σικοςε λιπον, το βλεμμα κε δες τ'αςτεργια,
—πȣ κε για ςενα βριςκȣντε, αρκατι, ψιλα!...

1978

Οταν θα παψȣν τα φτερα ςȣ.....

Οταν θα παψȣν τα φτερα ςȣ
να χτιπȣν ιςος, εγο, μπορεςο
να χτιπιςο το αερα αντι για ςενα!
Σαν, ομος, παψȣν τα δικα μȣ,
θα βρεθȣν...
ςςτο, δγιο—τρια πȣπȣλα, για να θιμιζȣνε
τα τοςα περαζμενα;...

Εςι καταφερες, εςτο λιγο εςτο πολι,
κε φιτεψες κε βλαςτιςε, εςε ανθιςε
ο βλαςτος ςȣ!
Μα εγο, με τοςι πικρα ςτι ψιχι
θενα μπορεςο να φανο αξιος γιος ςȣ;!..

27.2.78

Με το φεγγαρι παντα ςιντροφχια!.....

Με το φεγγαρι παντα ςιντροφχια
κε τ'αστρα,
κινα ο αρκατις για τι δϋλια,
τα καστρα τ'αδικα τις φτοχιας
να κρεμιςι!

Παλεβι μοναχος, με τοςα θεργια
στο πλαι·
θεργια πϋ ινε κϋφχια
κε παι! —

Στο δρομο για τι Λεφτεργια,
στο δρομο πϋ χαραξε κι'ο Θεος:
κε παι κε τι καρδγια,
— καρδγια θα κανι! —

3.3.78

Για τι πενα το ενα χερι!.....

Για τι πενα το ενα χερι,
κε το αλο για δϋλια
πολεμα, ολι τι μερα,
για να δοςο τι καρδγια μϋ
στϋς ανθροπϋς,
πϋ με πικρα με ποτιζϋν:
πικρα, πονο· κε ραγιζον
κατι πϋ'νε αχ! δικο τϋς
τορα, κε παντοτινα!

7.3.79

Αγαπο, γιατι αγαπο.....

Αγαπο γιατι αγαπο
κι' οχι γιατι μ' αγαπϋν·
αγαπο, κι' οταν χαθο
οτι θεν ι αλι ας πϋν !...

Ξερο μες' στο κοζμο, ιςος,
τις ψεφτχιας κε τϋ χαμϋ,
πος ινε λαθος· μα το μιςος
στι καρδγια ενϋ... "τρελϋ"
ινε διςκολο, γλικια μϋ
να φολιαςι... Ι ψιχι
να ς' το πι αλιος, καρδγια μϋ,
τορα πγια δε το μπορι...

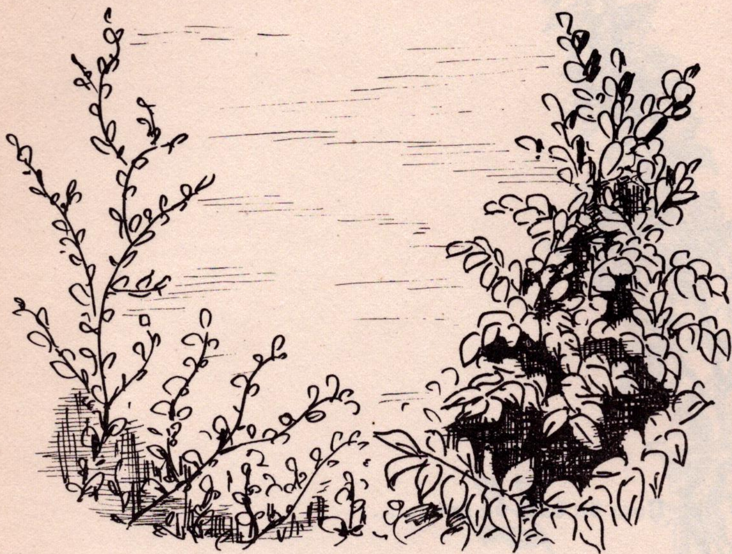
23.3.78

Ποςο θα θελα να μϋν !.....

Ποςο θα 'θελα να·'μϋν αλιτις,
μονος στο κοζμο ςαν οςκια·
να γιρνο
να γελο κε να κλεο,
κε ς' ϋλϋς να λεο:
Αλιτις, νε, ιμε αλιτις,
αλιτις... αλιτις· μ' αλιθινος!

Αχ... ποςο ορεα,
— καρδγια φεφγαλεα, —
θανε τις νιχτες,
— με τ' αστρα παρεα!... —
ςτο χομα... ςτο χομα γλικα να κιμϋμε
κ' εςε να θιμϋμε,
— κ' εςε να θιμϋμε!—
πϋ ιςϋν ορεα...
μοναχα εςενα πϋ νατϋν... τιχεα
ετςι παλι, να ρθις!...

31.3.78

Μεσα στις φτοχογιτονιες.....

Μεσα στις φτοχογιτονιες,
μιριζι αλιοτικα ο αγερας·
λες κε δεν προλαβε ι ψεφτγια,
να τιν αγγιξι ακομα!...

Νε! εκι μεσα ολα ινε αλιοτικα,
πολι αλιοτικα!
Νε, νε! για τȣς φτοχȣς,
πολεμαι, ακομα, κι'ο Θεος!...

7.4.78

Καθε προι.....

Καθε προι προτȣ το φος χαραξι
κινα ο αρκατις για τι δȣλια·
φορες κε φορες· μα χορις ν'αλαξι
ι ζοι, γι'αφτον εστο για μια σταλια...

Δȣλεβι αφτος· κε τρονε ι αλι·
τȣ πινȣν το γεμα, κι'αφτος σιοπα·
σιοπα, μα βλαστȣς πγια εχι βγαλι,
ο σπορος πȣ εσπιρε βαθχια μες'στι καρδγια!

Γι'αφτȣς πȣ χαθικαν αφτος για να ζι
εχι βγαλι βλαστȣς, κε θ'ανθισι·
τι Λεφτεργια να φερι παλι σ'αφτι τι γι,
ζοι πγια ι ζοι να μιρισι!

30.11.78

Κρατα καρδγια!.....

Κρατα καρδγια, κρατα τρελι,
κανε λιγακι ιπομονι
κε θα χαραξι κε για μας
ι ασπρι μερα!...

Κρατα τρελι, κε θα φανι
ο,τι κι'αν γινι· δε μπορι
τα οσα καναμε ι δγιο
να παν χαμενα!...

Γι'αφτο, καρδγια, γελα ξανα,
οπος κε τοτε, – σα παλια·
κανε κȣραγιο κε για μας
θα γινι ο ορανος, πγιο γαλανος,
Κρατα καρδγια... Κρατα καρδγια!...

Μιλο γι'αγαπες μακρινες.....

Μιλο γι'αγαπες μακρινες
πȣ κι'αν δε φταςȣνε ποτες,
παντα θε να προζμενο·

κε πao ς'αφτȣς εναντια
πȣ φερνȣνε τα δακρια
ςτι πονεμενι μȣ καρδγια,
κε ςτις καρδγιες ȣλȣ το κοζμȣ·
– ς'αφτȣς πȣ αδικȣνε!...

Αςε τȣς αλȣς για ȣλα
τ'αλα να μιλȣνε·
αςε τȣς αλȣς να γινȣνε
μεγαλι...
Ιςος αγαλι... αγαλι...
καπȣ να φτασο κε γο!...

1.3.79

Θολοςαν τα ματγια μȣ απ᾿ τι πινα !.....

Θολοςαν τα ματγια μȣ απ᾿ τι πινα,
κι᾿ αφτι πετανε το φαϊ ςτα ςκιλια·
νε λες, κ᾿ ενα γαβγιζμα απο εκινα
πγιὀπανο αξιζι απο με τι μιλια...

Αλιθχια ιν᾿ αγαπι, τα λογια μȣ.
τα ζοα ςκεφτȣντε, πγιοπανο
απ᾿ τȣς ανθροπȣς... Κλες, ανεμονα μȣ,
γιατι; Ο, τι ινε να κανο...

θα το κανο κε με αδγιο ςτομαχι·
κι αλιμονο ς᾿ το λεο ς᾿ αφτο ! —
πȣ τι διναμι μȣ μπροςτα τȣ θαχι !

Κανο, καλι μȣ, κε ςαν το Χριςτο
πȣ για τȣς αδικȣς θιςιαςτικε
εμας... Νὲ, παντοτε ςαν κι᾿ Αφτον !...

24.4.79

«Μαρία, Κερύνεια, ἀγάπη»

(Ποιήματα)—ΜΙΧΑΛΑΚΗ Γ. ΧΕΙΜΑΡΡΙΔΗ

«Πάντοτε ἤθελα νὰ γράψω ποιήματα ν' ἀκολουθήσω τ' ἀχνάρια τοῦ πατέρα μου ποὺ γράφει ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ κατόρθωσα. Γιὰ νὰ τὸ καταρθώσω ἡ μοίρα μου τἄφερε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ν' ἀπογοητευτῶ ἀπὸ τὴ πρώτη κοπέλλα ποὺ ἀγάπησα. Ἔτσι κατόρθωσα νὰ γράψω τὰ ποιήματα αὐτὰ μὲ τὸν πόνο καὶ τὴν πίκρα τῆς καρδιᾶς μου».

Αὐτὰ ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων στὴν εἰσαγωγὴ τῆς πρώτης ποιητικῆς συλλογῆς του, «Μαρία, Κερύνεια, Ἀγάπη», ὁ δεκαεννιάχρονος ποιητής, Μιχαλάκης Γ. Χειμαρρίδης, βλαστάρι τοῦ δόκιμου, ἄξιου, μὰ ἀδικημένου κατὰ τὴν ταπεινὴ γνώμη μας ποιητῆ, Γιώργη Χειμαρρίδη, τοῦ ἀργάτη.

Ἡ νιούτσικη τούτη ψυχὴ ποὔγραψε τὰ τραγούδια
τὰ πονεμένα ἐτούτανε εἶν' ἀκριβός μου γυιός.
Ἀφάνταστη γιὰ μὲ χαρὰ ποὺ ἶτσου ὄμορφα λουλούδια
καὶ μυρουδάτα ἔβγαλε καὶ τοῦτος μου ὁ βλαστός,

γράφει μὲ καμάρι στὸ ποίημά του «Τιμή σου καὶ χαρά σου...» ποὺ ἀποτελεῖ χαιρετισμὸ τοῦ ποιητῆ πατέρα στὴν πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ γυιοῦ του, ποὺ ἀκολουθεῖ τ' ἀχνάρια του.

Πραγματικά! Ἡ χαρὰ γιὰ τὸν πικραμμένο ποιητὴ Γιώργη Χειμαρρίδη εἶναι μεγάλη. Εἶναι μεγάλη, γιατὶ βλέπει ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά του, ποὺ εἶναι γι' αὐτὸν ἡ μεγάλη του ἀγάπη καὶ παρηγοριά του, νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ποίηση, ποὺ εἶναι γι' αὐτὸν ἡ μεγάλη ἀγάπη καὶ παρηγοριά του, μετὰ τὰ παιδιά του.

Τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς, εἰκοσιεπτὰ στὸν ἀριθμό, εἶναι πονεμένα. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πόνος μετουσιωμένος σὲ στίχους. Ὁ πόνος γιὰ τὴν προδωμένη ἀγάπη τῆς Μαρίας. Τῆς κοπέλλας, ποὺ ὁ ποιητὴς ἀγάπησε παραπάνω ἀπὸ καθετὶ ἄλλο στὸν κόσμο καὶ ποὺ τῆς ἀφιερώνει τὸ πρῶτο του αὐτὸ βιβλίο, ποὺ τοὔδωσε καὶ τ' ὄνομά της. Τῆς κοπέλλας ποὺ θ' ἀγαπᾶ γιὰ πάντα καὶ ποὺ τῆς εὔχεται κάθε ἐπιτυχία σ' αὐτὴ τὴν ἄχαρη ζωή.

Καὶ ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν ἡ καρδιά μου
θὰ σπαρταράει σὰν θυμᾶται σέ, χαρά μου.

Θὰ σὲ ξεχάσει μοναχὰ ὅταν γλυκειά μου
ἀφήσω γειὰ στὴν ἄχαρη ζωή.
Πήγαινε στὸ εὔχομαι ἀπὸ καρδιᾶς
νὰ εὐτυχήσεις καὶ νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη
ὅσα χρόνια καὶ ἂν ζήσεις μακριὰ
ἀπ' τὴν πατρίδα τὴν πολυαγαπημένη.

Πολὺ σωστὰ ὁ πατέρας τοῦ ποιητῆ χαρακτηρίζει τὰ ποιήματα τοῦ γυιοῦ του σὰν ὄμορφα καὶ μυρωδάτα λουλούδια. Πραγματικά: Τὰ ποιήματα τοῦ Μιχαλάκη Χειμαρρίδη ἔχουν πολλὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα μὲ τὰ λουλούδια.

Ἔχουν μιὰ φυσικότητα, μιὰ εἰλικρίνεια, μιὰ ἁγνότητα, μιὰ ὀμορφιά, μιὰ χάρη, μιὰ εὐωδιά...

Δὲν ξεχάστηκε, δὲν ξεχνιέται κι' οὔτε θὰ ξεχαστεῖ
ἕνας ἔρωτας ἁγνὸς σὰν Παναγιά.
Πάντα νὰ τὸ ξέρεις κάτι μένει βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά.
Κι' ἂν χωρίσαμε δὲν ξεχνιέσαι κι' οὔτε θὰ ξεχαστεῖς
γιατὶ κοπέλλα μου γλυκειὰ
ὁ πόνος τῆς ἀγάπης μένει
πάντα βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ποιήματα γιὰ τὴ Μαρία καὶ τὴν προδωμένη ἀγάπη τοῦ ποιητῆ, βρίσκονται στὴ συλλογὴ καὶ ποιήματα γιὰ τὴν Κερύνεια, τὴ πόλη ποὺ ὁ ποιητὴς γνώρισε τὴ Μαρία. Τὴν πατρίδα τῆς Μαρίας.

Κερύνεια πόλη τῶν ὀνείρων μου
τῆς πρώτης μου ἀγάπης σὺ πατρίδα
ἄχ νὰ μποροῦσα νὰ 'ρχόμουνα στὸ κάστρο σου
ποὔναι γιὰ μένα ἡλιαχτίδα
νὰ μοῦ θυμίζει πάντοτε τὰ ὄνειρα
ποὺ ἔκανα ἐκείνην ὅταν εἶδα.

Κι ἂς ἔμενα σιμά σου δευτερόλεπτα
μονάχα νἄβλεπα τὸν τόπο ποὺ τὴν εἶδα
κι ἂς πέθαινα στὰ σπλάχνα σου Κερύνεια μου,
τῆς πολυαγαπημένης μου ἐσὺ πατρίδα.

Ὁ Μιχαλάκης Χειμαρρίδης, στὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ μιλᾶ γιὰ δικό του λογαριασμό. Ἐκφράζει τὰ δικά του αἰσθήματα ἀπὸ τὴν πρώτη του ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση ποὺ τοῦ μάρανε πραγματικὰ στὰ στήθια τὴν καρδιά. Τὰ ἐκφράζει ὅμως μ' ἕνα τρόπο ποιητικό, γνήσιο καὶ εἰλικρινῆ. Ἀνθρώπινο. Σημάδι, πὼς στὸ μέλλον θὰ τὸν χαροῦμε μὲ ἕνα ἔργο πλατύτερο καὶ ὡριμώτερο. Τοῦ τὸ εὐχόμαστε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, γιατὶ τὸ ἀξίζει. Γιατὶ ἔχει ὑποχρέωση ἀπέναντι στὸν πατέρα του. Νὰ πάρει τὴ σκυτάλη ἀπ' τὸν ποιητὴ πατέρα του καὶ νὰ συνεχίσει μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο καὶ μὲ τὴν ἴδια πίστη ποὺ ἐκεῖνος ὑπηρετεῖ τὴν ποίηση. Ποὺ ἐκεῖνος ὑπηρετεῖ τὴν ἀνθρωπιά.

ΝΙΚΟΣ ΠΕΝΤΑΡΑΣ

Αέλλος Δημητριάδης εἶπε πὼς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πετυχεμένες ἐκδηλώσεις τοῦ Φεστιβὰλ Λευκωσίας, καὶ τόνισε τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία τὸ κυπριακὸ κοινὸ ἀγκάλιασε τὶς παραστάσεις.

Ἐκπρόσωπος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας Θεατρικῶν Συγγραφέων δήλωσε πὼς ἡ ἐμπνευσμένη προσπάθεια τοῦ Δημάρχου τῆς πρωτεύουσας νὰ δώσει ὤθηση στὴν πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῆς ἀξίζει δημόσιο ἔπαινο.

ΜΑΧΗ ΤΡΙΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1977

ΜΙΧΑΛΑΚΗ Γ. ΧΕΙΜΑΡΡΙΔΗ:

«ΜΑΡΙΑ, ΚΕΡΥΝΙΑ, ΑΓΑΠΗ»

Κριτικὴ ὑπὸ Κώστα Σολωμοῦ

Μέσα στὴν μεγάλη οἰκογένεια τῶν ποιητῶν προστέθηκε ἀκόμη ἕνας νέος γεμᾶτος ταλέντο, ἕτοιμος νὰ χαρίση ἀριστουργήματα στὴν πλατειὰ Ἑλληνικὴ λογοτεχνία. Ὁ νέος ποιητὴς εἶναι ὁ Μιχαλάκης Γ. Χειμαρρίδης, ποὺ ἔχει σὰν δάσκαλό του τὸν πατέρα του, τὸν Γιώργη Χειμαρρίδη, ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποιητὲς στὴν πατρίδα μας, ὁ ὁποῖος μὲ ποίημά του προλογίζει κατὰ κάποιο τρόπο τὴν ἀνθολογία τοῦ Μιχαλάκη.

«ΜΑΡΙΑ ΚΕΡΥΝΕΙΑ ΑΓΑΠΗ», εἶναι ὁ τίτλος τῆς πρώτης ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ Μιχαλάκη Γ. Χειμαρρίδη, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 29 ποιήματα γραμμένα ὅλα τὸ 1976, καὶ οἱ σελίδες μὲ πλούσια εἰκονογράφηση μὲ τοπία ἀπὸ τὴν Κερύνεια.

Τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶναι γραμμένα μὲ πολλὴ τέχνη, πλούσιο μουσικὸ ρυθμὸ καὶ στρωτὸ στίχο. Μὲ τὴν μελοποίησή τους ἔχει πολλὰ νὰ κερδίση τὸ Ἑλληνικὸ πεντάγραμμο

Τὰ περισσότερα ποιήματα ἀναφέρονται στὸ χαμένο του ὄνειρο, τὸ κορίτσι ποὺ γνώρισε καὶ ἀγάπησε κάτω στὴν ἄμορφη πόλη, τὴν σκλαβωμένη τώρα Κερύνεια. Καὶ οἱ στίχοι πολλὲς φορὲς παρομοιάζουν τὸ σκλάβωμα τῆς Κερύνειας μὲ τὸ χαμένο του ὄνειρο. Καὶ ἴσως αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὴν κάποια δόση μελαγχολίας ποὺ συναντᾶται στὰ ποιήματα. Πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ πιὸ κάτω στροφή:

. . . .

Δῶσ' μου λοιπὸν αὐτὸ τὸ χέρι
ποὺ θὰ μοῦ φέρει τὴν χαρὰ
καὶ κοίτα με μέσα στὰ μάτια
πὲς μου, ζωή μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς

. . . .

Ἂς δοῦμε ὅμως τί λέγει ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς σὲ μικρὸ πρόλογό του:

«Τὰ ποιήματα αὐτά, τὰ πρῶτα ποιήματα τῆς ζωῆς μου γράφτηκαν πάνω στὰ βουνὰ τοῦ Λυθροδόντα ὅπου ἔκανα στρατιώτης μὲ συντροφιά μου μονάχα τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν μελαγχολία... Πάντοτε ἤθελα νὰ γράψω ποιήματα ν' ἀκολουθήσω τ' ἀχνάρια τοῦ πατέρα μου ποὺ γράφει ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια ἀλλὰ ποτὲ δὲ τὸ κατόρθωσα γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω ἡ μοίρα μου τἄφερε μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ ἀπογοητευθῶ ἀπὸ τὴν πρώτη κοπέλλα ποὺ ἀγάπησα. Ἔτσι κατώρθωσα νὰ γράψω τὰ ποιήματα αὐτὰ μὲ τὸ πόνο καὶ τὴν πίκρα τῆς καρδιᾶς μου».

Ὅσοι διάβασαν τὴν συλλογὴ αὐτὴ χαρακτήρισαν σὰν καλὴ προσπάθεια τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Μιχαλάκη Γ. Χειμαρρίδη στὴ μεγάλη τέχνη ποὺ λέγεται ποίηση. Πάντως ταλέντο ἔχει καὶ ἡ νέα του συλλογὴ θἆναι καλύτερη. Ἀκόμη δύο στροφὲς ἀπὸ ἕνα ποίημά του ποὺ φέρει τὸν τίτλο «πρόβαλε καὶ πάλι».

Πρόβαλε καὶ πάλι
τῆς αὐγῆς τὸ ἄστρο
πάν' ἀπ' τῆς Κερύνειας
τὸ θλιμμένο Κάστρο

Πρόβαλε θλιμένο
κάστρο σκλαβωμένο
μὰ θἄρθεῖ κι ἡ μέρα
ποὺ γελαστὸ θὰ βγῆ.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1977

Ὁ ἀναγνώστης μας Μ. Γ. Χειμαρρίδης ἀπὸ τὸ Στρόβολο μᾶς ἔστειλε τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ «ΜΑΡΙΑ — ΚΕΡΥΝΕΙΑ — ΑΓΑΠΗ».

«Τὰ ποιήματα αὐτὰ — λέει στὸν πρόλογό του — τὰ πρῶτα ποιήματα τῆς ζωῆς μου, γράφτηκαν πάνω στὰ βουνὰ τοῦ Λυθροδόντα ὅπου ἔκανα στρατιώτης μὲ συντροφιά μου τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν μελαγχολία, μετὰ τὴν πρώτη μου ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση...».

Παρ' ὅλη τὴν πρωτόλειακή τους ἐμφάνιση οἱ στίχοι τοῦ νέου ποιητῆ δονοῦνται συχνὰ ἀπὸ βαθειὰ συγκίνηση. Δὲ μποροῦμε νὰ κρίνομε μὲ αὐστηρότητα τὸ ξέσπασμα αὐτὸ τοῦ πόνου γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ χάθηκε. Θὰ ἦταν ἄδικο γιὰ τὴν ὥρα. Πρὶν ὅμως ἐκδόσει νέα συλλογὴ τοῦ συστήνουμε νὰ διαβάσει καὶ νὰ μελετήσει νεοέλληνες ποιητές. Νὰ διαβάσει πολύ.

Ἂς ἀκούσομε τώρα τὸ «ΚΕΡΥΝΕΙΑ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ...» πού, κατὰ τὴ γνώμη μας, εἶναι καὶ τὸ ὡραιότερο τῆς συλλογῆς

Κερύνεια πολυαγαπημένη
ποὺ τώρα εἶσαι σκλαβωμένη
κάτω ἀπ' τοῦ τυράννου τὸν ζυγὸ
ἄχ νὰ μποροῦσα ἔστω γιὰ λίγο
νὰ ρχόμουνα ξανὰ κοντά σου
κι ἂς μὲ σκοτώνανε σιμά σου
ἐκεῖ στὸ κάστρο τ' ἀψηλό,

Νἄβλεπα ἔστω γιὰ λίγο
τοὺς τόπους ποὺ ἔνιωσα
τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾶ πρώτη φορὰ
σὰν ἔβλεπα τὴν ἀγαπημένη μου
ποὺ τώρα ζοῦμε χωριστά.

ΣΗΜ.. Ἡ εἰκονογράφηση τῶν κειμένων ἀπὸ τὸν Ν. Νικολάου ἀρκετὰ καλή.

★

Τί νὰ διαβάσετε

ΣΥΝΤΟΜΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ κ. Λ. ΠΕΡΝΑΡΗ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μεγάλης Ἑβδομάδας μὲ τὴν ἀνάλυση καὶ τὴ μετάφρασή τους ἀποκτοῦν γιὰ πολλοὺς νέο φῶς ἱκανὸ νὰ ἱλαρύνει τὴ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν πιστῶν.

⁂

«Μαρία»

Δυὸ ἀγάπες τραγουδᾶ ὁ νέος ποιητὴς Μιχαλάκης Γ. Χειμαρρίδης, γιὸς ἑνὸς ἀρίστου ποιητῆ κι ἀρίστου μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἀπ' τοὺς πρώτους μου μαθητές, τοῦ Γιώργου Χειμαρρίδη: τὴν ἀγάπη μιᾶς κοπέλας, ποὺ δὲν ἔφτασε νὰ τὴ γνωρίσει καὶ τὴν ἔχασε, καὶ τὴν ἀγάπη μιᾶς πόλης, ποὺ λάτρεψε ὁ νέος μας ποιητής, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι τὴν εἴχαμε λατρέψει. Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι «Μαρία — Κερύνεια — Ἀγάπη» καὶ φυσικὴ γιὰ ἕνα πρῶτο παρουσίασμα εἶναι κάποια φιλολογία. Ὡστόσο, εἶναι φανερὸ πὼς ὁ νέος ποιητὴς ἔχει ταλέντο καὶ πολλοὶ στίχοι του δίνουν τὴν ἐγγύηση γιὰ ἕνα ἐλπιδοφόρο στάδιο. Ἀντιγράφω τὸ ποίημα «Κερύνεια πόλη τῶν ὀνείρων μου».

Κερύνεια, πόλη τῶν ὀνεί
(ρων μου
τῆς πρώτης μου ἀγάπης
(σὺ πατρίδα
ἄχ, νὰ μποροῦσα νἄρχό-
(μουνα στὸ κάστρο σου
ποὖναι γιὰ μένα ἡλιαχτί-
(δα.
Κι ἂς ἔμενα σιμά σου
(δευτερόλεπτα
μονάχα νἄβλεπα τὸν τόπο

(ποὺ τὴν εἶδα
κι ἂς πέθαινα στὰ σπλά-
(σου, Κερύνεια μου,
τῆς πολυαγαπημένης μου
(ἐσὺ Πατρίδα.

⁂

Περιοδικὲς Ἐκδόσεις

—Στὸ τεῦχος 9 τοῦ πε-
...
«Πλάτων
γιὰ τὸ
στυτζιέρ
σκεία π
ἀπ' τὸ
—Στὴ
(Ἰδιοκτ
Ν. Ν.
λιος 19
μελετή

λιώτη,
κου Σπ
τὶς Εἰκα
Θέατρο,
τικὴ βιβ
λέκο Βα
ὁποίων
Κυπριαν
Γυναῖκα
Δημοσθ
τσας Φ.

δρέα Γ
τζίδη
θη, Κι
—Στ
νικὸ ἀπ
νατο
Μακαρ
—Σ
φυλλάδ
λιανοῦ
Ἐπιτρ
να καὶ
λεύθερ